

Un president de la república no s'ha de fer, (coses no sobrenatural, perquè es home i com a tal pot tenir defectes i com a errors); lo poble l'obliga a fer dimissió i'n posa un altre.

¡Pot ferho això un poble monàrquic eb un rey dolent? No, perquè la nació es propietat del rey, perquè l'rey es elegit per Deu i governaria i sols Deu pot treure'l, perquè la tradició l'aguanta, i perquè las institucions son abans que tot.

Pero lo poble republicà, sempre que no s'porti be son president, pot desinstaurarlo.

Aixís s'ha fet ab Juarre Celman, que ha caygut completament desprestigiad, com ho ha probat la opinió ab las moltes sèntas que aquestos dias de manifestacions se li han tirat. Véganse una:

Deixa una «hija del payzo» a un que portava un ciri encès pel carrer:

—¡Oh! ¡A quién le vas a dar velorio! ¡cheh?

—¡A Juarre Celman.

A. PLA Y FARRANDO

Rosari, 18 Agost 1890.

Al Sr. D. Anton Bricullé, rector d'aquesta vila.—Molt senyor seu y respectable amic: A vostè, senyor rector, li dedico aquesta; y ja que es un dels millors celadors de la religió romana y dels ministres que, impulsat per la intolerancia, veugo fe més consagrada, arriba fins al extrems de insarar, dich a amonassar, quan vostè pensa ab la camia fora las caises, a tota los ciutadens que están en us del seu dret, ab la gorra posada, digulin comé m' n diu del acte tan brutal com hidrofóbich que comé l' dia de santa Tecla un de sos disciplinats, ensaonant per més senyas, que s'atreix a insultar y amenssar a un amic meu en lo carrer Mayor, y com veig que no hauria sigut la seva la darrera se'n aná com veig foll a sobrevivar ab la quitxalla; ¡aquesta es lo manuscrit predicada per Criso en lo capítul v, versícul 39, segons sant Mateu? ¡Quant cert es que no es ni ha sigut may la religió catòlica la religió de Cristol.

Arx un altre: lo dimercas passat lo canonge d'aquesta mateixa vila feu una caritat: repertint en pe, una torca de cara y una llura de arde a tota los pobres que s' presentessin previa la exhibició d' un paperet que vostè, senyor rector, los hi entregava. Lluny de mi criticar lo caritat per més que aquesta sempre humille al qui la reb, que ni may que hi tingús de ser, pro si qui dech criticar lo modo com se feu, puig ja se veu que vostè mateix que era l' dia de la fira d' aquesta vila y al pich de las deu del matí que la cara queya de vergonya tant als pobres que hi anaren com a la multitud de personas que vulgas que no ho tenian de presenciar; lluny, ben lluny, de lo que Criso encomanó en lo capítul v, versícul 3, que equan donguis ab la dreta que te la esquerra no ho vejis. Pro per una cosa ó altre s' han de distingir y posar en evidéncia que la caritat de vostè va sempre acompañada de la més refinada hipocresia, fent que l' aygua vaji al seu moll, fent veure que donan molt y en realitat no donan res, puig raras son las vegades que donan lo seu, si es que ho guanyan. En los siglos anteriores abundava molt la caritat glesíastica per l' insti, pro tampoch s' havia vist may tanta miseria y emburiment en la societat y tan exigües y tan menudas en los ordres monásticos. A fer que no tornin més aquella temps se han d' encaminar nostras esfortas al volem salvar al quant estat y a la societat en general.

Esporant la seva contesta ben assestat per no cansarse y repetidas de vostè S. S. estaré lo seu

RATOLÍ ALAT

Palgreiz 30 Setembre de 1890.
Apreciat amic: En la fábrica Pons y Hijo tenim un director que, deapré de molt temps de voler presumir de portar una conducta favorable als obrers, ara ja s' ha tret la careta y ha en cada acte seu tan mal com pot. En primer lloch ha dit als obrers que si abien que ningún dels que están a sas ordres dongües res per las victimas que ell y la demás encarregats han fet, los tiraría al carrer. Luego en tot los fa tant de mal com pot para presagiar al amo, y aixís se la campo l' Feliciano, que aquest es son nom.

Allá de las crisis de las fábricas del alt Llobregat para ferlos estar en vege, ara s' proba la gran farsa que ora, perquè s' fan treballar de las 3 del matí fins a las 10 ó más de la nit, dihent que necessitan la feyna.

UNA COLLA DE CONSERVATS

DE BARCELONA A GRACIA

CARTA I Y ÚLTIMA

Carlesim amic Lluia: Ja de la seva entarar, te juro que m' has posat en un serió compromís.

Et'n creus que dibentme discret, intencions y així, te complagut lo seguit, penso que has erret lo tract.

No admeto la aduleció (tingu per anta) ni en broma, se s'ha abent erriba me ploma y abent erriba me rabó.

Que si ha venos encrich no hi dono cap interé, puig solé sé que no sé res, com deya aquell sabi antich.

L' assualar vole

fante de mos consells, es un assumptio d' aquells que tenen quatre hemella. Es digne d' un polemista, no d' un errautit poeta, que ab la gana que l' apreta ha perdut lo mon de vista.

¡Com vols que m' escalti l' front, y busqui, indigui, analisi, esverti y profundisi si no so ja d' aquest nom?

¡Que'n treure, responne tu, que ab filosófica doria entromió a la materia, si quelo sempre en dejó!

¡Per qué vols que post obstacles als miracles, quan n' hi har! Lo viure sense mentir, no es lo més gran dels miracles!

¡A la fe, perquè t' convé, vols que mati! Ni pensaré, puig sent de la fe contrari sola m' alimento de fe.

¡Prene que dels temps passats renegui y si be s' repara son los mateixos temps d' ara ab molt pocas varietas.

Allavors la hipocresia entrava per tot arreu, y avuy pots creure, fill meu, qu' está a la ordre del dia.

En quell temps los ignorants als sants feyan oracions, y avuy s' adoran santos que valen menos que la santa.

Ab!, estant de llium escasso, la llana abunda molt pero avuy d' un ciutell sol se'n fan setze matalassos.

Ab! havia ab testimonis dimonis qu' eran dimissos, y avuy son tan indissos qu' están sumits pels dimonis.

Abir, xifats los senderis, los miseria abundaven, y avuy dia may s' auaban: ¡per tot trobaré misterial!

La resurrecció dels morts un consell per tot arreu, y avuy la gent pastellera, per més que dubta los cors, torna a la marea carnal a donar quan convé vida, perquè sigui una mentida lo sufrigi universal.

Ara digne, si podém criticar los temps passats, quan tantas barbaritats un troba en los que correm.

Fora un diabarot molt gran, creeme, no me'n parlis més; estima com jo al Progrés, creu arreu y sempre avunt.

Y ab valor y afany onemps de la ploma fontre vare, critiquéim als frares d' ara; contra la mort ja hi som a temps.

Y hasta un época ditosa no troyém drapels al rei; millor que fer un buyolet es callir.

PER COLOSONA

Lo Sr. Rius y Tauler, l' alcalde cèlebre de Barcelona pel modo com sabia gastar los diners del comú, ha mort.

Sentim aquesta desgracia per la part que'n toca, ja que l' difunt no'n donará més assumptos de critica de sos actes, porque morta la cuca mort lo veri.

Ab permís de El Diluvio, que diumenje tingüé l' mal gust de menjar mort calent.

L' Ajuntament de Barcelona ha acordat celebrar uns grans funerals per en Rius y Tauler. ¡Sempre la mateixa: gastar los diners inútilment! ¡No fora millor, en lloch de gastarse aquestos diners en cera y gori-goris que al difunt no poden aprofitar, empararlos en cosa més profitosa en be dels vius!

Mes no temin: los interessos del comú tenen de resultar sempre com si no fossin de ningún... Quan menos per lo malement que s' gastan.

Havém rebut de la societat coral Euterpe, fundada pel immortal Clavé, lo n.º 367 de son periódich Eco de Euterpe, en lo qual s' explican las rahons hagudas entre dita societat y la familia del fundador dels cors catalans.

D' ellas resulta que la familia d' en Clavé, no sols vol fer lo que may feu son jefe de cobrar drets de propietat per la execució de las pessas de que fou autor, sino que porta sas exigéncias cobradoras fins al extrems de voler

canviar en efectiu totas las cansons cantades per la Euterpe en anys anteriors, no sabem si desde la mort del típic mestre de las cansons catalanas.

Per nosaltres, que per tot veyém qüestions socials, així mateix apreciém la present.

Clavé, gémit, productor de la música catalana y organidor dels cors, no cobrava drets de propietat; li bastava sols obtindre l' fruyt de sos traballs com a director y mestre de la societat Euterpe; Clavé era l' obrer, lo creador. Sa familia, sens haver produhit res més que moltes vegadas sembrar que s' hauria complacut en lo descrédit artistic de las obras de qui li doná l' nom, avuy reclama, avuy vol cobrar propietats; la familia es lo burgés explotador, es l' entorment a tota idea generosa per amor als quartos.

La lley está de part del burgés familia. La rshó está de part del coro, del obrer, d' en Clavé en persona; Tal es la qüestió social.

Mes lassí qui vulgui lo que vulgui, lo nom de Clavé sera sempre dol y armonió als oídos del catalans, y las cansons d' en Clavé se cantarán en lo pla y en la setra sens pagar drets de propietat a qui no va crearlo, per més lleys injustas que s' apoyin y per més concupiscéncias que despertí la idea de posar un sello de pago a las armoniosas notas de Las flors de Maig, La Brama, Los Nets y demás creacions del immortal mestre, lo més popular de Catalunya fins avuy.

Tal es nostra opinió es aquest assumpto.

Pel gobernador d' aquesta provincia ha sigut prohibida una manifestació de simpatía a Portugal en la persona del periodista republicà portugués Magalhães Lima.

Las institucions monàrquicas tenen aixó: son tan susceptibles, que un periodista extranjer viant ja s' las fa remoure y tenen d' ajudarse unas ab otras.

A la solidaritat de las monarquias no hi ha més que oposarhi la solidaritat dels pobles.

A consecuencia d' algunas cartas rebudas demanamos explichem certis detalls de nostras articles doctrinals dels dos números passats, tenim que dir que aquells dubtes los trobaran aclarits en l' article próxim, que portará pel títol Organizació anarquista, y en ells sostindré las mateixas ideas, respecte a detalls, que sostinguerem fa tres anys en la discussió tinguda sobre l' socialisme en l' Ateneu dels senyors d' aquesta ciutat.

En Cánovas farà un discurs al Ateneu de Madrid sobre la qüestió obrera.

Ah, si; demanará paciencia als obrers pera que s' resolgui l' problema social a gust de tot-hom en general y dels conservadors en particular.

L' home ja sab que l' poble té paciencia, ¡L' aguanta a n' ell al poder!

En la causa seguida a Saragossa per la famosa xiulada contra en Cánovas, han sigut condemnats dos individuos a la pena de dos mesos de arrest.

Y ab sols dos xiulants tant soroll? Vamos, que aquesta vegada la justicia histórica l' ha errada al menos de quaranta mil.

Un barot de servici en lo Parque ha sigut despatxat ignominiosament per haver sigut strapat en lo moment que prenía dos puros de un matuter.

Com sempre: la moralitat administrativa solament serveix pera los petits mossages, y dona honors y diners als que roban a milions.

S' ha constituhit ja la nova Federació de las Tres Clases de Vapor sense representants arrossayres, ab lo títol de Pacte de Unió y Solidaritat entre ls obrers fabricis y manufactureros de Catalunya.

Las més importants poblacions industrials d' aquest Principat están ja adheridas, y es segur que a no tardar gayre la nova entitat obrera donará non compte y farà passar a la historia als representants miserables y traydors que de las cuotas dels obrers associats pagavan agresions contra socialistas y venian sos serveys afilientes a la policia secrete.

Ja es hora de que s' valents que vuyt contra

LA QUADRILLA CONSERVADORA

ANTOLIN (a) *Cascapobres del Platillo*. Lo sobressalient SILVEYAS. EN PILAVERDA (a) *Mata-noys*. LO DIDAL, *Escapularis*.

EN MERO RUCHELEDO (a) *Ullals*.

Lo picador GARROFAS.

Lo tio PARTOS del arrastre.

Lo MANILET de Girona.

DURAN DEL VAS, picador de reserva.

Lo pobre banyut.